

ANJA JANSSEN

Weer op de rit

Vallen is tijdelijk. Opstaan is voor altijd.

Anja Janssen

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Robin

‘Wat staat er nog in de agenda voor vanmiddag, Jolijn?’ Ik leun tegen de zijkant van de kast achter de balie en kruis mijn armen voor mijn borst. Ze is in een opengetrokken lade naarstig op zoek naar het juiste medicijn dat ik mijn patiënt, rottweiler Rens, zojuist heb voorgeschreven.

‘Ik kijk zo even.’ Jolijn grist een doosje uit de la, plakt het etiket dat aan haar vinger bungelt op de langste kant en overhandigt het medicijn aan Rens’ baasje waarbij ze de bijbehorende instructies routineus opsomt. Met een vriendelijke groet naar de baas en zijn hond zwaai ik hen de deur uit.

‘Ik zal even kijken,’ zegt ze terwijl ze inzoomt op de gekleurde kolommen van onze digitale agenda. ‘Eerst nog Perzische kat Lingo, die heeft al een paar dagen niet gegeten en dan komt Teddy, de chocotan cockerspaniël.’

‘Leuk, Teddy. Dat is zo’n schatje.’

‘Daarna niks meer. Wat raar. Wil je dat ik wat afspraken van Wouter naar jou doorschuif?’ vraagt ze me over haar schouder aankijkend. Mompelend gaat ze verder: ‘Dan zijn jullie beiden om vier uur klaar, maar ik weet niet of er nog wat administratie ligt?’

‘Nee, dat is maandag bewust zo gedaan door Inge. Ik moet nog wat shoppen voor mijn vertrek.’ Ondertussen zie ik het baasje van Lingo binnenwandelen met de kat in een transportbox. ‘En administratie

is er altijd, Jolijn,' zeg ik met een knipoog tegen haar.

'Loop maar naar de kamer met de openstaande deur...,' zeg ik tegen Lingo's baasje. Hij kijkt vragend van links naar rechts. 'Ja, die,' zeg ik wijzend naar de linker deur.

'Drie maanden vrij, toch? Lekker hoor, sabbatical.' Ze zet een binnenkomend telefoontje in de wacht.

'Vier maanden. En het is niet echt een sabbatical.' Als het goed is. Ik mag het hopen.

'Niet? Volgens mij zei Jort toch echt...'

'Pak jij dat telefoontje?' Ik vind het niet netjes om klanten te laten wachten voor een onderonsje. 'Dan ga ik even naar Lingo. Ik leg het morgen wel uit. In de pauze,' zeg ik met een vlugge knipoog naar haar.

Jolijn knikt en drukt op het knopje van haar hoofdtelefoon om het telefoontje aan te nemen. Ik duik de praktijkkamer in en zet mijn vriendelijkste glimlach op. Ook al zou ik me het liefst bezighouden met de reis die ik binnenkort ga maken, mijn patiënten zijn op dit moment belangrijker.

'Dus om het even samen te vatten, de anaalklieren heb ik gelegegd, hij heeft zijn hondsdolheidvaccinatie gehad en ik heb even naar zijn buik gekeken omdat je aangaf dat hij soms last heeft van diarree.' Ik kom met mijn kruk naar de tafel teruggerold en overhandig het paspoort van Teddy aan de eigenaresse. 'Ik denk dat onze Ted het een en ander snaait onderweg of thuis, kan dat?' zeg ik als ik over zijn kop aai en hem een kriebel geef achter zijn oor. Hij duwt zijn kopje tegen mijn hand en knijpt de ogen iets toe.

'Ik moet zo oppassen, alles eet hij op,' zegt zijn baasje hoofdschuddend.

Ik geef de cockerspaniël met de kleur van pure chocolade een knuffel. 'Dat is niet zo goed voor jou, lieverd. Beter luisteren naar je baasje,' zeg ik met uitgestoken wijsvinger. Teddy geeft mijn vinger een lik. De boef.

‘En luisteren ho maar. Je zou zeggen met die oren van hem...’

Ik begin te lachen als Teddy een schattige wie-ik?-snuut trekt zoals alleen cockers dat kunnen. ‘Lekker eigenwijs, hè knul.’ Ik pak hem speels bij zijn oren en geef een kusje op zijn neus.

‘Dank u wel,’ zegt de vrouw vriendelijk.

‘Graag gedaan. Jolijn regelt de betaling met u.’ Ik leid Teddy en zijn baasje naar de gang. ‘Tot ziens.’

Snel handel ik de administratie af, maak de tafel schoon en ruim de materialen op. Ik moet nog wat fleecetruien scoren, want ik heb gehoord dat Colorado maar wat koud kan zijn in de herfst. En als ik de website mag geloven, ligt de ranch waar ik naartoe ga in niemandsland en is het minstens twee uur rijden voordat je bij het dichtstbijzijnde stadje bent. Even shoppen zit er vast niet in.

Hijgend doe ik de deur dicht en sluit zo de enorme regenbui buiten die me overviel terwijl ik net met twee volgepropte tassen van de metro naar mijn appartement liep.

‘Hé, hoi. Nou, wat toevallig. Ik... Zal ik je even helpen?’ Harold komt met uitgestoken armen de trap af gerend. Hij heeft vast voor de deur van zijn appartement zitten wachten tot hij de voordeur hoorde opengaan zodat hij, supergalant als hij is, mij kan helpen met de boodschappen. Ik vermoed dat mijn onderbuurman van nummer vijf al jaren een oogje op mij heeft. Ik kan het mis hebben hoor, maar ik zie hem meer als een goede buur en ik denk niet dat er ooit meer dan een vriendschappelijke band tussen ons kan bestaan.

‘Nee joh, lukt prima.’ Ik til de twee zware tassen vol kleding en toiletartikelen iets op alsof ze gevuld zijn met veren, maar verder dan mijn heupen kom ik echt niet. Hoewel ik eigenlijk maar wat graag zijn aanbod zou willen aannemen, is er altijd die nare bijwerking die volgt op die goedbedoelde hulp: hij gaat mee naar binnen. Met zijn puppy-ogen dwingt hij dan een kop thee af om vervolgens tot middernacht te blijven plakken en een bak onzin uit te kramen

waardoor ik op een gegeven moment alleen nog maar schaapachtig kan glimlachen, niet meer in staat hem met een goede smoes de deur uit te werken. Vandaag heb ik eigenlijk helemaal geen tijd om te gaan zitten kletsen, er is nog zoveel te doen. Maar bij de derde tree moet ik al even uitrusten.

Hij kijkt me aan, vastberaden om de tassen van me over te nemen.

Ik protesteer nog wat voor de vorm, waarbij ik tevergeefs probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen zodat het niet lijkt alsof ik zojuist de halve marathon van Rotterdam heb gelopen, maar ergens weet ik al dat het onbegonnen werk is om hem af te houden. Mijn gedachten zijn nog niet koud of hij snelt de trap al af.

‘Kom hier, ik zie dat ze veel te zwaar zijn voor je.’ Zonder mijn reactie af te wachten, trekt hij de hengsels uit mijn handen.

Mijn handpalmen branden van de striemen, opgelucht wapper ik ze een keer als ik achter hem aan naar boven klim op de veel te steile trap met hoge treden. Het pand waarin wij wonen in Utrecht was eerst een gewoon hoekhuis, toen studentenhuis en na een grondige renovatie door de nieuwe eigenaar slash huisbaas is het een huis met tweekamerappartementen geworden, drie in totaal. De binnenhuisarchitect moet een creatieve geest zijn geweest, want alle deuren komen uit op de trap die langs de zijgevel helemaal tot bovenaan loopt. Enig nadeel: het is een loeisteile trap met iets te hoge treden, dus naar mijn plekje helemaal boven komen is te vergelijken met het laatste stukje klimmen naar de top van de Mount Everest.

Ik glij langs Harold heen als hij stopt en haal de sleutelbos uit mijn zak. We staan wat onhandig tegen elkaar aan te schuifelen, want de ruimte is eigenlijk te klein om met zijn tweeën naast elkaar te kunnen staan. ‘Lief van je,’ zeg ik als ik de sleutels omdraai. Ik trap een keer tegen de onderkant van de deur die altijd blijft klemmen.

‘Ze zijn inderdaad behoorlijk zwaar.’

‘Wat een geluk dat jij er was om te helpen.’ Een beetje compliment verdient hij wel, want zijn opeengeklemd kaken en rood aangelopen

wangen bewijzen dat zelfs Harold er moeite mee heeft.

‘Wat heb je allemaal gekocht? Molenstenen?’ Grinnikend zet hij de tassen op tafel. ‘Het was inderdaad maar goed dat ik je hoorde,’ zegt hij met een guitige knipoog. ‘Dit was je nooit alleen gelukt. Man, man, man, wat een cementzakken.’

‘In etappes was ik er vast ook gekomen.’ Ik betwijfel dat ten zeerste.

‘Ach, ik heb mijn work-out weer gehad voor vandaag,’ zegt hij en hij lacht. Het is geen mooie lach en hij is niet echt knap, maar zijn lieve karakter compenseert dat helemaal. ‘De sportschool om de hoek is trouwens gesloten, dus dit komt wel goed uit. Jaap vertelde me dat ze daar een lekkage hebben, het is ook zulk pokkenweer, het lijkt wel oktober in plaats van eind augustus. Ik wilde eigenlijk...’

‘Thee?’ Ik pak een extra mok uit het kastje boven de gootsteen. Misschien, als ik geluk heb, druipt hij na een theetje af. Ik kan ook Suus appen om me te bellen. Hm, dat is misschien nog niet eens zo’n slecht idee.

‘Weet je...’ Hij gaat op zijn gebruikelijke stoel zitten, die met de kapotte rugleuning. ‘Ik kan het al merken, al die uurtjes trainen.’ Hij buigt zijn arm voor de tweede keer en knijpt in zijn biceps ter grootte van een pruim. ‘Zie jij ook al het verschil?’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Ja, ik denk het wel.’ Volgens mij is zijn iele bovenarm geen millimeter veranderd, maar goed, ik wil hem ook niet alle hoop op een gespierd lichaam ontnemen.

‘Aan de schoonmaak?’ vraagt hij belangstellend als hij de kamer rondkijkt. ‘Het ziet er zo netjes uit.’

Ik zet de waterkoker aan om wat tijd te winnen, want ik weet niet goed hoe ik hem dit moet vertellen. Hij gaat geheid tienduizend vragen stellen. ‘Ik heb flink opgeruimd,’ zeg ik als ik terug naar de tafel loop om de tassen te legen. Harold bestudeert de inhoud die ik op tafel leg.

‘Twee fleecetruien? Waren in de aanbieding zeker?’

‘Nou, niet echt. Weet je hoelang ik hiernaar heb moeten zoeken?’

En toen ik ze eindelijk vond, waren ze echt bizar duur, als in echt te idioot voor woorden.' Ik leg de truien op een stoel en diep nog een keer in de tas.

'Augustus is ook niet echt een truienmaand, wel?' Zijn ogen twinkelen.

'Al buiten geweest?' Ik wijs naar mijn vochtige haren die nog steeds niet opgedroogd zijn van de onweersbui die als een waterval over me uit is gegoten. Ik moet het hem vertellen, maar hoe begin ik zoiets? Ondanks dat Harold soms in mijn irritatiebubbel zit, kan ik niet ontkennen dat hij voor mij alleen maar aardig is. Zelfs te. Ik weet ook wel dat het is omdat hij een oogje op mij heeft, maar dan nog is Harold een en al vriendelijkheid. En hoewel ik soms helemaal geen zin heb in zijn goede bedoelingen, avances of urenlang getetter, hij helpt me als het nodig is en ik kan altijd een beroep op hem doen, zelfs midden in de nacht. Dat gaf me vooral in het begin dat ik hier woonde een heel veilig gevoel.

Harold haalt zijn schouders op. 'Ik hoef niet naar buiten, voordeel van thuiswerken.'

Harold is IT. In zijn werk, in zijn vrije tijd en in zijn uiterlijk. Typ in het Google-zoekveld 'computernerd' in en voilà, je krijgt een portretfoto van Harold. Soms denk ik dat hij gewoon eenzaam is en daarom urenlang bij mij blijft plakken. Maar misschien is het ook omdat ik niet de moed heb hem buiten te zetten en ik het merendeel van de tijd naar hem luister, voor zover dat breintechnisch mogelijk is.

De inhoud van de waterkoker begint te borrelen. Ik gris de theepot uit de kast en pak met mijn andere hand een houten kistje van de plank waarin ik de theezakjes bewaar voor als er visite is. 'Rooibos? Of liever winterthee?' Ik blik over mijn schouder naar Harold.

'Heb je ook groene? Ik probeer te ontgiften. Ze zeggen dat als je dat doet, gecombineerd met het trainen van je lichaam, je echt...'

'Helaas. En ik heb geen boodschappen gedaan, omdat ik bin-

nenkort toch wegga.' En daarmee drop ik een figuurlijke bom. Als ik A zeg, moet ik ook B zeggen.

Harold staart me aan alsof ik net heb gezegd dat ik veroordeeld ben voor een gevangenisstraf van een jaar of dertig. In Siberië. Voor een drievoudige moord. 'Wegga? Waarheen?' Lichte paniek sijpelt door in zijn stem.

'Een tijdelijk job, als alles meezit.'

'Waar?' Harold begint nerveus aan zijn nagels te plukken. 'Hoe-lang?' Hij rolt met zijn ogen. 'Er komt toch geen nieuwe huurder hè, want dat trek ik niet, zeker niet nu ik nog herstellende ben van die ontzettend vervelende gordelroos. Ik voel me nog steeds moe. Elke keer als ik iets moet doen, stofzuigen, of naar de bus rennen, net, die tassen, niet dat het te veel voor me was, absoluut niet, maar...'

De rest van zijn woorden sterft weg als ik mijn gedachten naar de komende reis laat dwalen. Ik laat de thee niet rustig trekken, maar doop het zakje in de ingeschonken bekers tot de kleur roodbruin genoeg is. Met twee dampende mokken loop ik terug naar de tafel, frons als ik de twee tassen er nog op zie staan, maar Harold heeft het al gespot en grist ze snel van tafel. 'Dank je. Lust je er iets bij?'

'Ontgiften,' zegt hij en hij schudt met zijn hand om het lekkers, wat ik dreig te pakken, te weren.

Ik plof op de stoel tegenover hem en begin wat met mijn beker te draaien, alsof ik de thee zo sneller kan laten afkoelen. 'Ik mag op sollicitatiegesprek komen in Colorado.'

'Amerika? Maar... dat is gruwelijk ver weg!' jammert Harold.

Ik blaas over de inhoud. Het kruidige aroma, vermengd met een vleugje zoet, dringt mijn neusgaten binnen. Harold kan altijd zo idioot overdreven reageren, vooral op veranderingen. Maar ik snap hem wel. In de paar jaar dat ik hier nu woon heb ik een hechte band opgebouwd met de bewoners van ons 'appartementencomplex'. Hoewel ik Sara van de begane grond weinig spreek of zie, is de keer dat ik haar zie toch vertrouwd, alsof we al jaren nichten zijn die

elkaar zo nu en dan ontmoeten op een verjaardag en dan beleefd aan elkaar vragen hoe het gaat. Zo weet ik dat ze maatschappelijk werk of zoiets doet en dat ze in het weekend graag met andere activisten demonstreert of bijeenkomt om de wereld te redden van een klimaatcatastrofe, waardoor ik nog meer respect voor haar heb gekregen.

‘Er stond een advertentie in een internationaal vakblad. Een grote ranch in de VS, Napa Creek Ranch, zoekt een tijdelijke vervanging nu hun dierenarts om gezondheidsredenen een stapje terug moet doen. Ze willen graag jonge dierenartsen een kans bieden ervaring op te doen, dus ze hebben uitdrukkelijk gevraagd om te solliciteren als je minder dan vijf jaar geleden bent afgestudeerd. Dit is echt een megakans.’ Voorzichtig neem ik een slokje, maar mijn lip waarschuwt pijnlijk dat de thee nog te heet is om te drinken.

Harold trekt een zuur gezicht. ‘Denk je dat je een kans maakt?’

‘Niet geschoten is altijd mis, toch?’ Ik laat de amberkleurige vloeistof golven als ik in mijn thee blaas. De zoete geur neemt toe. ‘Deze is met honing. Erg lekker.’

Maar Harold interesseert zich totaal niet voor de thee. Hij boort zijn blik in de mijne. ‘Hoelang blijf je weg?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Maandje of drie, vier, ik hoop natuurlijk op langer.’

‘Vier...’ Harold drukt zijn rug tegen de leuning van de stoel en slaakt een getergde zucht. Hij ziet er opeens zo verloren uit. Zijn schouders hangen af en de zielige puppy-ogen smeken me alsof ik al op het punt van vertrekken sta. ‘En Eefje?’

‘Misschien wordt het korter als die dierenarts weer is opgeknapt.’ Ergens hoop ik dat dat niet gebeurt. Het is een kans uit duizenden, maar ik heb de baan nog niet. Het enige wat mij is toegezegd is een gesprek. Een deel van de reiskosten wordt vergoed en ik mag een nacht op de ranch slapen als het niks wordt, zodat ik niet direct weer na het interview hoeft te vertrekken. En ik zou een rondleiding op

de ranch krijgen. Alleen dat is al meer dan genoeg om een gat in de lucht te springen. Het gebeurt niet vaak dat zulke grote ranches een kijkje in de keuken geven. Ik had direct mijn oom gebeld, omdat ik wist dat hij een goede vriend in Baltimore heeft met een ranch. Oom Lucien stond nog bij mij in het krijt na het overlijden van mijn vader en de fikse ruzie met mijn moeder. Ik deed destijds een goed woordje voor hem zodat hij toch bij de begrafenis aanwezig kon zijn. Ondanks dat ben ik de enige van de familie die nog contact met hem heeft. Hij wees me erop dat die ranch in Baltimore wel veel kleiner is, maar hij wilde best vragen of de eigenaar een aanbeveling voor me kon doen. Een dikke duim van een mederancher uit hetzelfde land is nog altijd beter dan enkel mijn Nederlandse referenties die daar niet veel voorstellen. ‘Eefje, mijn vriendin, bedoel je?’ vraag ik als ik me weer op Harold’s vraag concentreer. Hij knikt. Zijn ogen worden groter.

‘Wat een rare vraag,’ denk ik hardop.

‘Gewoon benieuwd,’ Harold’s wangen kleuren. ‘Ik dacht dat zij... Dat ze dan misschien voor de planten en de post gaat zorgen?’

Even ben ik verward. ‘Dat doen wij toch altijd voor elkaar?’

De kleur op zijn wangen wordt intenser. ‘Voor als ik niet kan, bedoel ik.’

‘O zo.’ Ik frons mijn wenkbrauwen. Harold heeft wel vaker van die vreemde opmerkingen of vragen over Eefje.

‘Het is een geweldige kans,’ Harold haalt me uit mijn gedachten.

Ik knik. ‘Het zal aanpoten worden, maar ik heb er alles voor over om die tijdelijke functie te kunnen krijgen.’ En hopelijk zien ze mijn kwaliteiten en mag ik langer blijven. Of gaat het toch niet helemaal lekker met het opknappen van hun eigen dierenarts, niet dat ik de goede man geen genezing toewens, maar toch... Het zou een droom zijn die uitkomt.

‘Dus... het is nog helemaal niet zeker dat je die plek krijgt?’ Harold veert op, ik heb hem blijkbaar weer een sprankje hoop gegeven.

‘Ik ga zorgen dat ik die plek krijg!’ antwoord ik vastberaden, net zoals ik mijn oom had beloofd toen die met dezelfde argumenten kwam.

Harold trekt een grimas. ‘Ja, vast wel. Als jij je tanden ergens in zet... wrauw!’

Ik slik. Ik krijg dit beeld nooit meer van mijn netvlies, ben ik bang.

Robin en Sam verwarmen je hart deze herfst!

De 28-jarige Robin is dierenarts, maar haar droom is om veearts te worden. Als ze een vacature tegenkomt voor een baan op een ranch in Colorado, weet ze direct dat dit haar kans is. De ranch is bovendien het eigendom van de familie van Sam McGuire, countryzanger én Robins tieneridool. Eenmaal aangekomen ontdekt ze al snel dat de cowboys niet zitten te wachten op een vrouwelijke veearts. Ze zal alles op alles moeten zetten om zichzelf te bewijzen – en zich niet te laten afleiden door hoe knap Sam in het echt is!

Opboksen tegen alle testosteronbommen, videobellen met haar hilarische vriendinnen, proberen zichzelf en haar hart niet te verliezen, en een mysterieuze legende ontrafelen: heeft Robin het in zich om een van de cowboys te worden?

Anja Janssen, bekend van *Bikini's & kites*, heeft met *Weer op de rit* opnieuw een heerlijk romantische en meeslepende feelgood geschreven. Door haar fijne schrijfstijl waan je je even in het prachtige Colorado!

www.zomerenkeuning.nl

Z&K